

MARCEL CIAMPI

Nasqué a Paris (29 maig 1891). Els seus pares eren professors de cant, éssent nebot del cèlebre pianista Teodor Ritter. Primeres medalles de piano i solfeig l'any 1905, classes de Falkenberg i Rougnon, i un primer premi de piano quatre anys més tard (classe Diémer). A l'any 1910 va ésser contractat per una *tournee* amb Jacques Thibaud, en la que es feu remarcar desseguida com a excel·lent concertista. Un greu contratemps de salut el tingué durant quinze mesos allunyat de tota activitat artística. En 1913 reapareix al públic, i ja actuant sol, ja en companyia de Pau Casals, Enesco, Boucherit, Hekking, sempre se n'emporta l'admiració dels grans públics, tant de França, com de Bèlgica, Suïssa, Espanya.

En diverses ocasions aporta la seva col·laboració a la «Société des Instruments à vent» i forma part del «Trio Ciampi-Hayot-Hekking», amb el qual feu l'any passat la seva primera visita a la nostra ciutat, havent rescentment retornat per a un recital, ambdues sessions ofertes per l'«Associació Intima de Concerts».

L'impressió que produeix Marcel Ciampi és la d'un pianista complet: magnífic estil d'execució; plenitud de mitjans sonors saviament administrats; interpretació ponderada.

Es també compositor distingit. Porta publicat un recull d'*Etudis*, i té escrites diverses obres pianístiques, així com quelques melodies i una *Suite* per a violoncel i piano.

Dimecres, 8 de Febrer

Darrer concert a Barcelona

MARCEL CIAMPI

GEORGE ENESCO

El gran artista que té l'honor de presentar avui la nostra «Associació», nasqué l'agost de 1881, a Liveni, districte de Dorohoiu, Rumania.

La seva potent personalitat artística començà d'insinuar-se tan prematurament, que a cinc anys ja rebia les primeres lliçons de solfeig, donades pel professor Caudella, mentre la seva fantasia creava diverses petites obres de caràcter misteriós, tendint a expressions dramàtiques. A set anys s'en va a Viena, on segueix el curs preparatori de violí del mestre Bachrich i en dos anys acaba els estudis continguts en tres cursos. Passa desseguida a la classe superior de l'eminent Hellmesberger, a la vegada que estudiava harmonia i contrapunt, i es perfeccionava en el piano i música *da camera*. Aquell professor li feu també conèixer diverses grans òperes i el mecanisme general de l'orquestra. Dóna per acabats aquests estudis als 11 anys, amb la qualificació d'*Excel·lentíssim* i obtenint la *Gesellschaftsmedaille*, o sigui la més alta distinció.

A 13 anys s'en va a París, en us d'una pensió de la reina Elisabeth, protectora entusiasta ja allavors del gran artista. Assisteix com a auditor a la classe de Marsick (violí), Gedalge (fuga) i Massenet (composició) i més tard a la de Fauré, on tingué per companys a Roger-Ducasse, Florent Schmitt, Koechlin, Malherbe, Max d'Ollone. Per altra part, perfecciona els seus estudis de violí, assolint el primer premi, l'any 1899.

La seva carrera de virtuós ha estat brillantíssima, gaudint de fa temps universal renom. Es veient llegir, parlant d'ell, lloances com aquestes: «Ja és sapigut que Enesco és el més personal dels grans violinistes». (*Monde Musical*, París). «La seva poixansa d'expressió, la seva personalitat, la seva mestria, fan dels seus concerts una gran festa d'art». (*Courrier Musical*, París). En fi, Pierre Lalo, el degà dels crítics francesos, afirma que «és un dels